

Narnia: Morgenvandrerens rejse

Eventyrfilm, hvor der er meget at hente Af Louise K. Rasmussen

Den nye Narnia-film kan ikke helt måle sig med andre eventyrfilm, der har været vist det seneste stykke tid. Men for folk med interesse for kristendom, der bliver udfoldet på film, er den absolut en biograftur værd, og der er ingen tvivl om, at man er underholdt undervejs: Både på det spektakulære og det intellektuelle plan.

Knapt var 3D-brillerne fundet frem og sat for øjnene, før Narnias eventyrlige univers tonede frem på lærredet. En dejlig kort forhistorie lagde en hurtig bund, inden søskendeparret Lucy og Edmund og deres irriterende fætter, Eustace, blev suget ind i et mystisk maleri og derefter

reddet op på det narniske skib: "Morgenvandreren". Skibet føres af Kong Caspian, der er taget ud for at lede efter de syv hertuger og deres sværd, som skal få en ganske særlig betydning. Sammen med Kong Caspian fører Lucy og Edmund naturligvis an i det, der bliver til kampen mod det onde, og løven Aslan hjælper igen til, når det ser sort ud, for de unge krigere kommer ud for en hel del på deres færd mod at finde hertugerne og deres sværd.

Narnia-filmene lever af deres eventyrverden, og specialeffekterne i den seneste film er gode og troværdige, selvom de ikke helt når de samme højder som andre eventyrfilm om f.eks. Harry Potter og Ringenes Herre. Ligeledes er plottet hentet fra C.S. Lewis ældre børnebøger om Narnia og derfor ikke nær så dramatisk og udviklet som de andre eventyrfilm. Men i sig selv er (også) denne Narnia-film en lille perle, og tager man de "kristne briller" på enten uden på 3D-brillerne i biografens mørke eller i en studiekreds, er der masser af hente.

Løsrevne citater som: "Har vi ikke troen, har vi ingenting" – "lige meget, hvad jeg gjorde, kunne jeg ikke selv" – "der er altid mad nok ved Aslans bord" og mange flere giver sammen med resten af filmen og specielt dens slutscene stof nok til mange diskussioner om synd, nadver og Gudsrige-forestillinger. Her er der desværre et lille irritationselement mht. oversættelsen, for da Kong Caspian omtaler de mennesker, der er blevet taget og ofret til den onde grønne tågelignende ånd, oversættes "lost souls" som stakler. I lyset af de mange kristne symbolikker og metaforer havde 'fortabte sjæle' været en langt bedre oversættelse, og det er desværre ikke den eneste gang, hvor den kristne tankegang nedtones eller forsvinder i oversættelsen.

Det ændrer dog ikke på, at denne film varmt kan anbefales. Slutscenen indikerer, at det ikke er det sidste, vi har set til Narnia – det vil jeg glæde mig til.

Filmfakta

The Chronicles of Narnia: The Voyage of the Dawn Treader – England 2010 – Instr.: Michael Apted – Manus: Stephen McFeely, Michael Petroni, Christopher Markus efter roman af C.S. Lewis – Medv.: Georgie Henley, Skandar Keynes, Ben Barnes, Will Poulter, Simon Pegg, Liam Neeson, Tilda Swinton – 115 min. – Biografpremiere d. 25/12 2010 og på DVD 24/5 2011 – pressebilleder © Fox / SF Film

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=8037&area=1>

<https://www.nytimes.com/2010/12/10/movies/10chronicles.html>